

[Taanquist]

grafiske område, en amtskommune, og på den anden side den lokale statslige administration.

Hvilket navn man så skal hæfte på amtmanden, skal jeg ikke her tage stilling til, og jeg skal især undlade at komme med bemærkninger om amtmandens fremtidige påklædning ved festlige lejligheder.

Nathalie Lind (V):

Venstre har haft med i sit valgoplæg og er gået til valg på, at statsamterne skal nedlægges. Derfor må det være klart for ministeren, at den redegørelse, der her er givet, kan vi ikke tilslutte os, i hvert fald ikke i dens helhed.

Men inden jeg går ind i de mere principielle spørgsmål, vil jeg allerførst spørge ministeren, hvad formålet med denne redegørelsesdebat er. Jeg synes i og for sig, det er en god idé at give folketinget en redegørelse, for så kan der blive lejlighed til debat, men det, der interesserer mig, er: hvad vil der ske bagefter? Hvis ministeren nu opfatter folketingets reaktion som positiv over for regeringens tanker om, at statsamterne skal bevares, er sagen så sluttet dermed, eller kan vi regne med, at der kommer en fornyet debat til efteråret, så vi får lejlighed til at gå mere i enkeltheder? Omvendt, hvis ministeren opfatter folketingets holdning som negativ, vil ministeren så lade sagen hvile, eller vil ministeren gå i gang med de lovændringer, som jeg formoder i så fald er nødvendige?

Men tilbage til indholdet. Jeg har grundigt gennemlæst ministerens redegørelse, og jeg må for det første sige, at der er punkter og måske endda de væsentligste, hvor vi kan være enige med ministeren, bl. a. i spørgsmålet om behandlingen af de familieretlige sager. Vi er fra venstres side indforstået med, at vi får en art familieretskantor i de enkelte amter. Nu står der i redegørelsen, at disse sager udgør 80 pct. af statsamternes nuværende arbejdsopgaver, og der gøres meget ud af at vise, hvordan sagsantallet er steget i løbet af 1970'erne. Det er derimod ikke anført – det synes jeg det burde have været – at der også er opgaver, som midt i 1970'erne er frataget amterne, deres arbejdsopgaver er altså formindsket, nemlig klagerne i sociale sager. 80 pct. er, siger ministeren, familieretlige sager i vid forstand. I alle andre redegø-

relser, jeg har læst, også i betænkningen fra 1975 om statsamternes fremtid og ægteskabsudvalgets betænkning, taler man om 85 pct., men lad det nu være. På dette punkt er vi altså enige i, at vi skal have nogle familieretskantorer. Jeg er glad for, at ministeren ikke følger tankerne hos flertallet i ægteskabsudvalget om at lave særlige ægteskabsretter.

Vi er heller ikke hundrede procent afvisende vedrørende den anden hovedfunktion, nemlig tilsynet med primærkommunerne. Men jeg vil gerne med det samme sige, at jeg tror nu ikke, det ligger sådan, at der kun findes to løsninger: enten de nuværende tilsynsråd eller indenrigsministeriet. Jeg synes, det er et punkt, som kræver nærmere overvejelse, og jeg ville godt, hvis der var anledning til det, komme med forslag, der kunne indgå i debatten.

Med hensyn til amternes øvrige opgaver må jeg nok sige, at denne redegørelse ikke er skrevet ud fra et ønske om at undervurdere betydningen af de sagsopgaver, de nuværende statsamter har. Jeg har gået listen igennem, og jeg må nok sige, at det er stort og småt imellem hinanden. Ret meget stort ud over de to hovedopgaver, jeg har nævnt nu, er der ikke. Bl. a. fæster man sig ved, at det anføres – måske til undren for folketingsmedlemmer, der ikke er helt inde i denne lovgivning – at statsamterne også behandler sager vedrørende indfødsret. Nærlæser man det, ser man, at det drejer sig om sager, hvor man får indfødsret efter erklæring.

Jeg kunne, hvis der blev tale om en udvalgsbehandling, men det gør der jo ikke, da det er en redegørelsesdebat, nok have en række spørgsmål, jeg ville stille her, men jeg skal prøve at holde mig til det mere væsentlige.

Der er bl. a. spørgsmålet om det civile beredskab. Her må jeg sige, at vi ikke er overbevist om, at det er en rigtig løsning, at denne opgave skal klares af en leder for et kontor, hvis væsentligste arbejdsfunktioner i fremtiden bliver familieretssager og skilsmisser m. v. Jeg synes, det er meget rigtigt, når man i indenrigsministeriets betænkning om statsamternes fremtid fra 1975 anfører, at den, der i krigstid skal have ansvaret for det civile beredskab, skal være en person eller et organ, som også har ansvaret i fredstid. Og hvad er vel nærmere her end at pege på en-